

1. Transformacja ortogonalna obrazu (2 pkt)

Transformacje ortogonalne obrazów są bardzo podobne do transformacji sygnałów takich jak dźwięk, mowa, sygnał radiowy czy innych jednowymiarowych sekwencji cyfrowych. Różnica polega na dodaniu kolejnego wymiaru. W ćwiczeniu 1 spróbujemy wykonać takie transformacje dla przykładowych obrazów.

1. Wczytaj obraz `im1.png` (funkcja `imread(...)`). Wyznacz jego DCT2 (`dct2(...)`) a następnie wyświetl (funkcja `imshow(...)` lub `imagesc(...)`).

Wyzeruj połowę znaczących współczynników widma obrazu (nie uwzględniaj w modyfikacji współczynnika w lewym górnym rogu, który jest odpowiedzialny za DC). Następnie wykonaj odwrotne DCT2 i porównaj obraz z oryginalnym.

2. Wczytaj obraz testowy `cameraman.tif`, wyświetl go, oblicz jego DCT2 (`dct2(...)`).

- a) Wyzeruj współczynniki widma obrazu związane z wysokimi (lub niskimi) częstotliwościami.
- b) Pozostaw tylko współczynniki widma przekraczające zadany próg (wartości bezwzględnej).

Zsyntezuj obraz po każdej z powyższych operacji za pomocą `dct2(...)`.

3. Sam wygeneruj obrazek 128x128 piksele, będący sumą kilku (od 3 do 5) `im=im1+im2+im3+im4+im5` obrazów bazowych transformacji DCT2 (patrz rys. 22.15 w [TZ2005]).

Obrazy bazowe są iloczynami wektorowymi funkcji bazowych transformacji DCT. Możesz je uzyskać odwrotną transformacją DCT. W tym celu, w zerowym wektorze `IM1=zeros(128,128);`, wstaw wartość „1” w miejscu funkcji bazowej którą chcesz wygenerować np.: `IM1(2,10)=1;`, a następnie wykonaj odwrotne DCT: `im1=idct2(IM1);`.

Wyświetl obrazy bazowe i ich sumę. Następnie wykonaj analizę obrazu sumarycznego `im` z użyciem funkcji Matlaba `dct2(...)` i wyświetl wynik jako obraz. Tylko 3-5 pikseli powinno być zapalonych. Jeśli tak nie jest, to błędnie wygenerowałeś obraz. Potem pozostaw tylko jeden z „zapalonych” współczynników DCT2, pozostałe wyzeruj. Wykonaj `idct2(...)`. Wyświetl obraz. Powinieneś zobaczyć jeden z obrazów bazowych, które zsumowałeś.

4. **Zagadka:** wczytaj obraz `im2.png`, wyznacz jego DCT2, wyświetl, dlaczego tak wygląda?

2. Filtracja obrazu (1.5 pkt)

1. Używając funkcji Matlaba `fwind1()` wygeneruj współczynniki wagowe (macierz) dwóch przykładowych filtrów 2D obrazu (LP i HP) o wymiarach 32x32 oraz narysuj rozkład ich wartości za pomocą funkcji `mesh(...)` i/lub `imshow(...)`. Oblicz i narysuj wynik transformacji kosinusowej tych wag (użyj funkcji `dct2(...)`). Wczytaj obraz testowy `lena.png` o większych wymiarach i wykonaj splot z wagami wybranego filtra (funkcja `conv2(...)` lub `filter2(...)`). Wyświetl obraz i jego widmo przed i po filtracji, użyj funkcji `dct2(...)`.
2. Przeanalizuj wpływ rozmiaru maski filtra z punktu 2.1 na obraz wynikowy. Powtórz to samo dla filtra Gaussa, modyfikując również wartość parametru sigma w funkcji `fspecial('gaussian', hsize, sigma)`.

3. Wyznaczanie konturów obiektów (1.5+0.25 pkt)

1. Wczytaj kod `tab_det.m` oraz obraz testowy `car1.jpg` lub `car2.jpg`. Za pomocą dwuwymiarowego filtra Gaussa (`fspecial('gaussian',...)`) wykonaj filtrację dolnoprzepustową co spowoduje rozmycie krawędzi/detałów znajdujących się na obrazu. Następnie wykonaj binaryzację, dobierz za pomocą funkcji `imcontrast(...)` odpowiedni próg binaryzacji obrazu, taki aby usunąć z niego obszary o jasności innej niż piksele reprezentujące tablicę rejestracyjną pojazdu. Piksel o wartości mniejszej lub większej od progu otrzymuje wartość 0 a mieszający się w przedziale otrzymują wartość 1.

2. Na uzyskanym w ten sposób obrazie przetestuj działanie filtrów BP Sobela i Prewitta służących do wykrywania krawędzi. Wykorzystaj funkcję: `fspecial('sobel/prewitt', ...)`. Porównaj rezultaty do filtracji wykonanej za pomocą funkcji: `edge(l3,'canny')`.
3. **Opcjonalnie** (+1 pkt): Spróbuj, za pomocą odpowiedniej kombinacji kolejności i liczby wykonywanych operacji morfologicznych (erozji, dyatacji, wypełnienia - funkcja `imfill(...)`, usunąć z obrazu elementy mniejsze niż określona liczba pikseli - funkcja `bwareaopen(...)`) i doprowadzić do pozostawienia na obrazie wynikowym tylko konturów tablicy rejestracyjnej.

4. Kompresja obrazów: idziemy w stronę JPEG-a (+1.5 pkt)

Schemat blokowy kodera i dekodera obrazów standardu JPEG przedstawiono między innymi na rysunku 22.38 [TZ]. Poniżej wypunktowano najważniejsze etapy kompresji. Nazwy funkcji i zmiennych odnoszą się do kodu `jpegCode.m` implementującego ten algorytm.

1. Podział obrazka na bloki 8x8 pikseli – zmienna **blok**.
2. Transformacja DCT – **DCT8x8(...)**.
3. Kwantyzator (dzielenie wartości przez q i zaokrąglanie)– **kwant(...)**.
4. Koder entropijny
  - a) Rozwijanie dwuwymiarowego bloku 8x8 pikseli do jednowymiarowego wektora według kolejności zygzak – **ZigZag(...)**.
  - b) Konstruowanie par liczb – **RLE(...)**.
  - c) Kodowanie współczynników DC do bitów – **VLCDC(...)**.
  - d) Kodowanie współczynników AC w postaci par liczb do bitów – **VLC(...)**.
  - e) Kodowanie entropijne algorytmem Huffmana, współczynników DC i AC. Ze względu na różną statystykę tych liczb, stosowane są dwa kodery – jeden do DC drugi do AC.
5. formowanie strumienia bitów – zmienna **bits**.

Na szczególną uwagę zasługuje algorytm tworzący *pary liczb*. Po kwantyzacji współczynników transformaty DCT okazuje się (sprawdź!), że niezerowe liczby w wynikowej macierzy 8x8 znajdują się w jej lewym górnym fragmencie. Ten obszar macierzy reprezentuje niskie częstotliwości obrazu w kierunku poziomym i pionowym. Po rozwinięciu macierzy za pomocą algorytmu *zygzak* otrzymujemy przykładowe ciągi liczb, odpowiadające dwóm blokom analizowanego obrazka:

```
blok 1: 520,50,20,0,0,0,0,0,0,0,0,0,0,0,0,0,0,0,0,0,0,0,0,0,-12,0,...0
blok 2: 510,30,47,0,0,0,0,0,0,0,12,0,...,0.
```

Pary liczb zapisujemy w postaci (X, Y) , gdzie X oznacza liczbę zer poprzedzającą wartość Y . Powyższe ciągi liczb można więc zapisać następująco:

blok 1: DC=520, AC=(0,50), (0,20), (15,0), (6,-12), (0,0)
blok 2: DC=510, AC=(0,30), (0,47), (6,12), (0,0)

Jak widać zakodowanie pojedynczego niezerowego współczynnika jest nieefektywne, natomiast algorytm pozwala bardzo efektywnie zapisać długie sekwencje zer. Wartości DC koduje się oddzielnie algorytmem DPCM.

1. Zaimplementuj funkcję DCT. Możesz skorzystać z funkcji Matlab'a. Opcjonalnie zaimplementuj własną transformatę DCT.
2. Zaimplementuj funkcję kwantyzacji według zależności: $y = \lfloor x/q + 0.5 \rfloor$ gdzie q to współczynnik kwantyzacji. Im większa wartość q tym gorsza jakość kompresowanego obrazka. Opcjonalnie zaimplementuj tablicę kwantyzacji według zależności (22.63) [TZ].
3. Zaimplementuj funkcję rozwijania macierzy 8x8 według kolejności *zygzak*. Zrób to sprytnie!.
4. Opcjonalnie: dodaj algorytm kodowania entropijnego za pomocą kodu Huffmana.

Dekoder zakodowanego obrazka działa analogicznie do kodera tylko w odwrotnej kolejności. Poszczególne etapy mają swoje komplementarne funkcje, np. w dekodерze transformata DCT zostaje zastąpiona odwrotną transformatą DCT czyli IDCT.

Po uzupełnieniu kodu, wykonaj konwersję obrazków `paski.png`, `lena.png`, `goldhill.png` oraz `barbara.png` dla różnych współczynników kwantyzacji. Pierwszy obrazek jest syntetyczny, składa się z różnych wzorców. Zaprezentuj i przeanalizuj współczynniki transformacji DCT przed oraz po kwantyzacji dla wybranych wzorców. Poniżej przedstawiono kod wywołania pojedynczej sekwencji kodowania i dekodowania.

```

clear;
close all;

img = double( imread( 'lena512.bmp' ) );

q = 80;
bits = jpegCode( img, q );
out = jpegDeCode( bits );

figure(1); imagesc( img ); colormap gray;
figure(2); imagesc( out ); colormap gray;

```

Wyznacz jakość kompresji za pomocą współczynnika PSNR (ang. *Peak signal-to-noise ratio*) opisanego zależnością:

$$PSNR = 10 \log_{10} \left(\frac{MAX_I^2}{MSE} \right), \quad MAX_I = 2^b, \quad MSE = \frac{1}{MN} \sum_{x=0}^{M-1} \sum_{y=0}^{N-1} (img(x,y) - out(x,y))^2$$

gdzie b to liczba bitów na których kodowana jest jasność pojedynczego punktu natomiast M i N to odpowiednio szerokość i wysokość obrazka.

Wyznacz i narysuj wykres wartości PSNR w funkcji parametru q . Dobierz tak wartości q aby przetestować algorytm w zakresie kompresji od 0.125 do 2 bpp (ang. *bit per pixel*) bitu na punkt (średnio). Na jednym rysunku narysuj krzywe dla obrazka `lena256.png`, `lena512.png` i `barbara256.png` (dane do wykresów zapisz, tak aby podczas prezentacji nie wykonywać obliczeń). **(1 pkt)**: do wykresu dodaj wyniki kodowania pełnym algorytmem JPEG. Użyj implementacji znajdującej się w Matlabie.

(1 pkt): zmodyfikuj algorytm tak aby działał na obrazach kolorowych. W tym celu przejdź z przestrzeni RGB do YUV i wykonaj kodowanie na każdej składowej oddzielnie. Dodatkowo wykonaj wszystkie opcjonalne punkty z implementacji opisanej punktami od 1 do 4.

(1 pkt): zmodyfikuj algorytm kwantyzacji według następujących schematów:

- zone-coding: pozostaw tylko z współczynników w okolicy DC, tj. w lewym górnym rogu,
- threshold-coding: pozostaw tylko współczynniki o wartość bezwzględnej większej niż t .

Przeanalizuj wyniki i porównaj do pierwotnego algorytmu.

5. (opcjonalne) Dopasowanie obrazów w oparciu o informację wzajemną (+0.5 pkt)

Jako przykład zastosowania dopasowywania do siebie obrazów 2D w oparciu o transformację afiniczną i informację wzajemną posłuży algorytm „prostowania” tablicy rejestracyjnej samochodu wyodrębnionej z obrazów rejestrowanych przez kamery monitorującej ruch. Otrzymane za pomocą tego algorytmu obrazy mogą być następnie wykorzystywane przez inne algorytmy służące do automatycznego odczytu numerów tablic rejestracyjnych.

Pierwszym krokiem (1 pkt) jest wykonanie prostego algorytmu automatycznej detekcji tablicy rejestracyjnej na zdjęciu. Zakładamy że tablica rejestracyjna będzie miała względny rozmiar mieszczący się w pewnym przedziale - tablice są znormalizowane, kamera robi zdjęcia zawsze pod określonym kątem i z określonej odległości.

Jeśli nie będziesz mógł uzyskać zadowalających rezultatów za pomocą swojego algorytmu, użyj ramki z tablicą wyciętą „ręcznie” `tab_dop.jpg` i przejdź do punktu 4.

Algorytm detekcji tablicy rejestracyjnej powinien składać się z następujących kroków (szkielet programu takiej ekstrakcji znajduje się w skrypcie `auto_tabdet.m`):

1. Wyodrębnienie maski tablicy rejestracyjnej w oparciu o wartości pikseli składających się na jej jaśniejszą część (zakładamy że zdjęcia pochodzą z jednej kamery, na obrazach z której piksele reprezentujące tablicę charakteryzują się zawsze jasnością z określonego przedziału wartości). Oprócz tablicy na obrazie pozostaną inne elementy o jasności z tego samego przedziału (Rys 5.1b)

a)

b)

Rys. 5.1 Obraz wejściowy i maski kilku najjaśniejszych elementów otrzymane w wyniku operacji binaryzacji

2. Usunięcie pozostałych i niepożądanych elementów obrazu (ich masek). W tym celu możesz skorzystać z kombinacji operacji morfologicznych (erozji, dylatacji, wypełnienia, usuwania małych elementów) lub opierając się na cechach elementów obrazu binarnego, ekstrahowanych za pomocą funkcji `bwlabel(...)` i `regionprops(...)`. Efekt etykietowania obrazu 5.1b funkcją `bwlabel(...)` przedstawiono na rysunku 5.2.

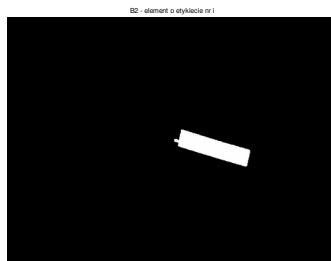
Rys. 5.2 Obraz binarny po etykietowaniu funkcją `bwlabel(...)`

3. Funkcja `regionprops(...)` wyznacza wartość określonej cechy (np. obwód, centroid) poszczególnych elementów obrazu (wyodrębnionych funkcją `bwlabel(...)`). Zapisywane są one następnie do wektora cech `wece`.

```
% wyznaczanie cechy (OKREŚLIĆ jakiej) elementu obrazu z i - tą etykietą
BWprops = regionprops(B2, );

% uzupełnienie wektora cech o wartość cechy elementu obrazu z i - tą etykietą
wece = [wece BWprops. ];
```

Spróbuj określić jaka cecha (lub jakie cechy) najlepiej opisują maskę tablicy rejestracyjnej a następnie sformułuj kryterium określania który z elementów obrazu po etykietowaniu (Rys. 5.3) odpowiada tablicy rejestracyjnej. W efekcie powinien zostać wyekstrahowany obraz maski tablicy rejestracyjnej (Rys. 5.3).

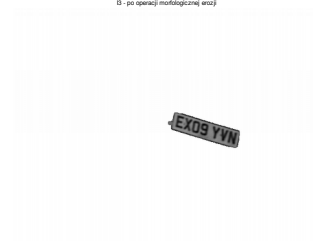
Rys. 5.3 Wyekstrahowana maska tablicy rejestracyjnej

4. Wymnożenie maski tablicy rejestracyjnej z oryginalnym obrazem tak, aby otrzymać obraz zbliżony do przedstawionego na rysunku 5.4. Pixelom tła na którym znajduje się ramka przypisz wartość 255.

a)

b)

Rys. 5.4 a) Wymnożenie maski tablicy rejestracyjnej z oryginalnym obrazem i b) przypisanie pikselom tła wartości 255

5. Wycięcie ramki w obrębie której będzie mieściła się tablica, np. poprzez: wyszukanie spośród indeksów niezerowych pikseli maski tablicy (Rys. 5.3) tych o skrajnych wartościach i odpowiednie zwiększenie (lub zmniejszenie) ich wartości. Efektem końcowym powinna być ramka z obrazem tablicy (nie maską binarną) zbliżona do przedstawionej na Rys. 5.5. Spróbuj również usunąć litery z tablicy (przypisz odpowiadającym im pikselom wartość piksela z jasnej części tablicy, wartości pikseli liter wyznacz np. przy użyciu funkcji `imcontrast(...)`).

Fig. 5.5 Ramka z tablicą rejestracyjną po usunięciu liter

Sprawdź jakie rezultaty daje algorytm dla zdjęcia `car2.jpg` (punkt 3).

Możliwe jest również zaimplementowanie innego, własnego sposobu detekcji ramki, jeśli tylko daje wymagane rezultaty.

Następnie dopasuj otrzymaną ramkę z tablicą do obrazu tablicy wzorcowej `tab_wz.jpg` za pomocą kodu `reg_AT_MI.m` (implementującego algorytm dopasowania obrazu w oparciu o informację wzajemną). Przetestuj wpływ liczby iteracji i kroku zmiany parametrów na jakość/efekty dopasowania. Możesz również dokonać wstępnego przeskalowania (funkcja `imresize(...)`) lub filtracji obrazu dopasowywanego.